

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 11 września 2024 r.

DIH-2.707.34.2024.PS

DECYZJA DIH - 2 Nr 31.2024

„informacje prawnie chronione oznaczono [xxx]”

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 572), dalej zwanej: „Kpa” w zw. z art. 35a pkt 9 lit. a, art. 35 a pkt 9 lit. c ustawy z 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz. U. z 2024 r. poz. 1209), dalej zwanej: „ustawą o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw” w związku z art. 5 ust. 2 ustawy z 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2024 r. poz. 312), dalej zwanej: „ustawą o IH”, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów po rozpatrzeniu odwołania z 26 lipca 2024 r. wniesionego przez ROLPOL Ołdakowscy Spółka Jawna (dalej zwany: „Przedsiębiorca”, „Strona” lub „Spółka”) od decyzji Podlaskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 16 lipca 2024 r. nr NP.9.2024, wymierzającej Przedsiębiorcy administracyjną karę pieniężną, o której mowa w art. 35a pkt 9 lit. a i c w zw. z art. 35c ust. 5 pkt 1 oraz art. 35d ust. 1 pkt 1 ustawy z 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw w wysokości, 25.100,00 zł (słownie: dwadzieścia pięć tysięcy sto złotych 00/100), z tytułu niewykonania obowiązków, o których mowa w art. 6c ust. 1 i ust. 2 tej ustawy **postanawia utrzymać zaskarżoną decyzję w mocy.**

UZASADNIENIE

Podlaski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej (dalej zwany: „Podlaski WIIH” lub „organ pierwszej instancji”) przy piśmie z 6 sierpnia 2024 r. przekazał do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów odwołanie przedsiębiorcy wraz z aktami sprawy (sygn. NP.8361.99.2024.PK).

Inspektorzy reprezentujący Podlaskiego WIIH 14 maja 2024 r. działając na podstawie i w ramach upoważnienia nr NP.8361.99.2024 przeprowadzili kontrolę w należącym do Strony składzie opatu znajdującym się w stałym miejscu wykonywania działalności gospodarczej figurującym w Krajowym Rejestrze Sądowym (dalej zwanej: „KRS”). Zakres przedmiotowy wskazany w upoważnieniu obejmował kontrolę jakości paliw stałych; kontrolę przestrzegania obowiązku przechowywania kopii zaświadczeń i dokumentów, o których mowa w art. 6b ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw; kontrolę wystawiania, przekazywania i przechowywania świadectw jakości paliwa stałego, o których mowa w art. 6c ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, przestrzegania zakazu wprowadzania do obrotu paliw stałych, o których mowa w art. 7 ust. 7a ustawy o systemie; kontrolę dokumentów dotyczących pochodzenia paliwa stałego, o których mowa w art. 13 ustawy o szczególnych rozwiązaniach w zakresie przeciwdziałania

wspieraniu agresji na Ukrainę oraz służących ochronie bezpieczeństwa narodowego (Dz. U. z 2024 r. poz. 507), dalej zwanej: „ustawą o szczególnych rozwiązaniach”.

Kontrolę wszczęto w obecności współwłaściciela spółki, który jest umocowany do jednoosobowej reprezentacji firmy. Inspektorzy okazali legitymacje oraz doręczyli upoważnienie do kontroli wraz z pouczeniem o prawach i obowiązkach kontrolowanego. Ustalono, że w kontrolowanej placówce Przedsiębiorca wprowadza do obrotu paliwa stałe przeznaczone do użycia w gospodarstwach domowych lub w instalacjach spalania o nominalnej mocy cieplnej poniżej 1MW, o którym mowa w art. 2 pkt 4a lit. a) i b) ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Ustalono, że w momencie wszczęcia kontroli w ofercie handlowej znajdował się węgiel kamienny:

- kostka luz - 230 ton;
- groszek premium (nazwa handlowa groszek extra premium+) - 3,7 tony;
- groszek plus mocny workowany - 7,4 tony;
- groszek extra premium plus workowany - 143 tony.

W związku z wprowadzaniem do obrotu paliwa stałego przeznaczonego do użycia w gospodarstwach domowych lub w instalacjach spalania o nominalnej mocy cieplnej poniżej 1MW Spółka powinna była wystawiać dokument potwierdzający spełnienie przez dane paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, zwany świadectwem jakości oraz wskazać w nim wartości parametrów paliwa stałego, dla którego jest wystawiane świadectwo jakości.

W toku kontroli Inspektorzy reprezentujący Podlaskiego WIIH zwrócili się o udostępnienie dokumentów dotyczących pochodzenia i jakości kontrolowanego paliwa stałego - groszek premium. Strona przedłożyła fakturę VAT nr SF/Ł/10/00148/23 z 25 października 2023 r. wraz ze świadectwem jakości nr WF/Ł/10/000242/23 z 25 października 2023 r. i oświadczeniem o pochodzeniu węgla nr SF/Ł/10/00148/23 z 25 października 2023 r.

Inspektorzy reprezentujący Podlaskiego WIIH ustalili, że Przedsiębiorca w momencie wprowadzania do obrotu paliw stałych przeznaczonych do użycia w gospodarstwach domowych lub instalacjach spalania o nominalnej mocy cieplnej poniżej 1MW nie wystawiał świadectw jakości i w konsekwencji ww. dokumenty nie były przekazywane każdemu podmiotowi, który je nabywał oraz nie były przechowywane przez okres wymagany ustawowo. Wspólnik Spółki oświadczył (oświadczenie w aktach sprawy), że firma nie wystawia świadectw jakości paliw stałych a przy zakupie paliwa stałego klientom przekazywane były kopie świadectw jakości, które otrzymano od dostawcy. Powyższe narusza obowiązek, o którym mowa w art. 6c ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw.

Do akt kontroli dołączono kopie świadectw jakości wystawionych przez dostawców paliw stałych oraz kopie faktur zakupu paliw stałych.

W toku kontroli Inspektorzy zażądali przedstawienia oświadczeń o pochodzeniu węgla, o których mowa w art. 13 ustawy o szczególnych rozwiązaniach, wystawionych do uprzednio wymienionych dokumentów sprzedaży. Przedsiębiorca wywiązywał się z ww. zobowiązania, Analiza dokumentacji wykazała brak było w nich numeru identyfikacyjnego oraz brak numeru REGON - przedsiębiorca zobowiązał się prawidłowego sporządzania oświadczenia.

Protokół kontroli nr NP.8361.99.2024 zawierający powyższe ustalenia został sporządzony i odczytany w kontrolowanej placówce 14 maja 2024 r. w obecności osoby czynnej w lokalu (główniej księgowej) w związku z powyższym Podlaski WIIH 15 maja wystosował pismo do Strony informującej o kontroli i przekazujący protokół kontroli i protokół pobrania próbek.

Przedsiębiorca został prawidłowo pouczone o możliwości zgłoszenia uwag bezpośrednio do protokołu kontroli lub do wniesienia ich na piśmie w terminie 7 dni od daty przedstawienia protokołu do podpisu zgodnie z art. 20 ust. 2 ustawy o IH. Osoba czynna w lokalu w toku kontroli podpisała protokół kontroli bez uwag. Strona pismo z protokołem kontroli odebrała 16 maja 2024 r. i nie wniosła do niego uwag.

Do Podlaskiego WIIH wpłynęły drogą mailową 15, 16 i 27 maja 2024 r. poprawione oświadczenia o pochodzeniu węgla oraz świadectwa jakości oraz faktury VAT. Pismem z 24 maja 2024 r. Strona przekazała do Podlaskiego WIIH 32 komplety wystawionych świadectw jakości paliw stałych oraz faktury sprzedaży i oświadczenia z okresu od 1 stycznia do 14 maja 2024 r.

Podlaski WIIH pismem z 14 czerwca 2024 r. wszczął postępowanie w przedmiocie wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 35a pkt 9 lit. a) i art. 35a pkt 9 lit. c) w związku z naruszeniem obowiązku z art. 6c ust. 1 i ust. 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Strona została pouczone o przysługujących jej prawach wynikających z art. 10 § 1 Kpa. W treści pisma Przedsiębiorca został wezwany do przesłania informacji o wielkości obrotu z działalności lub wartości paliw stałych wprowadzonych do obrotu w roku poprzedzającym rok kontroli. Pismo zostało doręczone 17 czerwca 2024 r.

Strona w piśmie z 19 czerwca 2024 r. przesłała zestawienie sprzedaży za 2023 r. oraz potwierdzenie przekazania świadectw klientom.

Podlaski WIIH 16 lipca 2024 r. wydał decyzję, w której na podstawie art. 35a pkt 9 lit. a) i c), art. 35c ust. 5 pkt 1 i art. 35d ust. 1 pkt 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, wymierzył Stronie administracyjną karę pieniężną w wysokości 25.100,00 zł z tytułu naruszenia obowiązków wystawiania świadectw jakości paliw stałych i przekazywania kopii poświadczonych za zgodność z oryginałem, o których mowa w art. 6c ust. 1 i 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. W treści decyzji organ pierwszej instancji przytoczył ustalenia faktyczne poczynione w toku kontroli oraz postępowania administracyjnego. Ponadto przytoczono i wyjaśniono przepisy prawa stanowiące podstawę zastosowania sankcji w postaci kary pieniężnej. Organ przeanalizował również materiał dowodowy pod kątem możliwości zastosowania art. 189f § 1 i 2 Kpa. W efekcie Podlaski WIIH nie dopatrył się podstaw do odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu ani do wyznaczenia terminu przedstawienia dowodów potwierdzających usunięcie naruszenia prawa lub powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa w wyznaczonym terminie. Jednocześnie w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy organ pierwszej instancji postanowił o wymierzeniu kary pieniężnej w dolnej granicy, biorąc pod uwagę wartość wprowadzonego paliwa stałego do obrotu w dniu kontroli, przewidzianej w art. 35d ust. 1 pkt 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, tj. w wysokości 25.100,00 zł. Decyzja została doręczona stronie 17 lipca 2024 r.

Strona z zachowaniem ustawowego terminu pismem z 26 lipca 2024 r. wniosła odwołanie od decyzji Podlaskiego WIIH z 16 lipca 2024 r. nr NP.9.2024. Przedsiębiorca zaskarżył decyzję w całości i zarzucił jej naruszenie przepisów postępowania administracyjnego w postaci art. 189f § 1 Kpa poprzez jego błędną wykładnię - polegającą na jego niezastosowaniu i uznaniu przez organ, że nie zachodzą w przedmiotowej sprawie przesłanki zastosowania tego przepisu, podczas gdy waga naruszenia obowiązku ujętego w art. 6c ust. 1 i ust. 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw - wbrew twierdzeniom organu pierwszej instancji - jest znikoma albowiem klientom Spółki

przekazywano świadectwo jakości pozyskane bezpośrednio od sprzedawcy tego paliwa dla Spółki, zawierające wszelkie niezbędne dane co do jakości nabytego paliwa, a więc dane najważniejsze z punktu widzenia nabywcy, a ponadto strona postępowania niezwłocznie po powzięciu informacji, że jej praktyka jest błędna zaprzestała dalszego naruszania przedmiotowego obowiązku oraz wystawiła wszystkie dotychczasowe świadectwa dotychczasowym klientom. Wobec powyższego Strona wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji w całości i zastosowanie wobec Spółki dobrodziejstwa z art. 189f § 1 pkt 1 Kpa poprzez wydanie decyzji o odstąpieniu od wymierzenia kary administracyjnej spółce, ewentualnie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania organowi pierwszej instancji, ewentualnie na podstawie art. 189k § 1 pkt 3 Kpa o umorzenie administracyjnej kary pieniężnej w całości z uwagi na ważny interes strony, tj. z uwagi na złą kondycję finansową Spółki. Do odwołania Strona załączyła rachunek zysków i strat sporządzony za okres od 1 stycznia 2024 r. do 30 czerwca 2024 r. oraz za okres od 1 stycznia 2023 r. do 31 grudnia 2023 r.

Pismem z 14 sierpnia 2024 r. Prezes UOKiK, zgodnie z art. 10 § 1 Kpa, poinformował Stronę o prawie wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz żądań zgłoszonych w trakcie postępowania, składania wniosków dowodowych, a także do zapoznania się ze zgromadzonymi aktami sprawy w siedzibie Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Pismo zostało doręczone 19 sierpnia 2024 r. i pozostało bez odpowiedzi.

Rozpoznając odwołanie, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ wyższego stopnia dokonuje oceny, czy odwołanie strony jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

W myśl art. 5 ust. 2 ustawy o IH w postępowaniu administracyjnym w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji Handlowej organem właściwym jest wojewódzki inspektor, jeżeli przepisy odrębne nie stanowią inaczej. Organem wyższego stopnia jest Prezes UOKiK.

Po przeanalizowaniu akt sprawy Prezes UOKiK wyczerpująco zbadał wszystkie istotne okoliczności faktyczne związane ze sprawą oraz zapoznał się z dowodami służącymi ustaleniu stanu faktycznego zgodnie z zasadami prawdy obiektywnej, dokonując przy tym wszechstronnej oceny materiału dowodowego.

Na wstępie należy zauważyć, iż zgodnie z art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, przedsiębiorca w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego przeznaczonego dla gospodarstw domowych lub spalania w instalacjach o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 1MW, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a i b, wystawia dokument potwierdzający spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2 ww. ustawy, zwany „świadectwem jakości”. Za paliwa stałe w myśl art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a i b ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw uznaje się m.in.: węgiel kamienny, brykiety lub pelety zawierające co najmniej 85% węgla kamiennego oraz produkty w postaci stałej otrzymywane w procesie przeróbki termicznej węgla kamiennego lub węgla brunatnego przeznaczone do spalania. Zgodnie z art. 6c ust. 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw kopia świadectwa jakości poświadczona za zgodność z oryginałem przez przedsiębiorcę wprowadzającego do obrotu paliwo stałe jest przekazywana każdemu

podmiotowi, który nabywa paliwo stałe. Zakres przedmiotowy świadectwa jakości zdefiniowany jest w art. 6d przywołanej powyżej ustawy. Na podstawie delegacji zawartej w art. 6e Minister Klimatu i Środowiska w dniu 23 grudnia 2022 r. wydał rozporządzenie w sprawie wzoru świadectwa jakości paliw stałych (Dz. U. z 2022 r. poz. 2843), w którym określił wzór tego dokumentu.

Z przepisu art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, wynika, iż przedsiębiorcy są obowiązani do wystawiania dokumentu potwierdzającego spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w przepisach szczególnych, zwanego świadectwem jakości - wprowadzając je do obrotu. W tym miejscu należy wyjaśnić, że świadectwo jakości spełnia rolę informacyjną, ma zapewnić nabywcy danej konkretnej partii paliwa rzetelną i zgodną ze stanem faktycznym informację o cechach użytkowych wyrażonych wartościami parametrów jakościowych. Wynika to z woli ustawodawcy, który w art. 6d pkt 6 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw zobowiązał przedsiębiorcę wprowadzającego do obrotu paliwo stałe do wskazania w treści świadectwa jakości, wartości parametrów paliwa, dla którego jest wystawiane świadectwo jakości, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2. Z przepisu art. 6c ust. 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw wynika, iż kopia świadectwa jakości poświadczona za zgodność z oryginałem przez przedsiębiorcę wprowadzającego do obrotu paliwo stałe jest przekazywana każdemu podmiotowi, który nabywa paliwo stałe.

Niedopełnienie przedmiotowych obowiązków wynikających z art. 6c ust. 1 i ust. 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, w myśl art. 35a pkt 9 lit. a i lit. c ww. ustawy podlega karze pieniężnej. Zgodnie z art. 7 ust. 7a pkt 5 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw zabrania się wprowadzania do obrotu paliw stałych dla których nie wystawiono wymaganego świadectwa jakości.

Biorąc powyższe pod uwagę, należy podkreślić, iż organ odwoławczy opiera się na dowodach zebranych w toku toczącego się postępowania. Dowodami w sprawie są między innymi protokół kontroli nr NP.8361.99.2024 z 14 maja 2024 r., podpisany bez uwag przez osobę czynną i akta kontroli. Przedsiębiorca również nie wniósł uwag po otrzymaniu protokołu kontroli.

Protokół kontroli stanowi dokument urzędowy sporządzony w przypisanej formie przez powołany do tego organ państwowy, w tej sprawie Podlaskiego WIIH, w zakresie jego działania i stanowi dowód tego, co zostało w nich urzędowo stwierdzone. Dokumenty urzędowe w rozumieniu art. 76 § 1 Kpa, które korzystają z wiarygodności zawartych w nich ustaleń (por. wyrok NSA z dnia 23 czerwca 2016 r., II GSK 140/15).

Z treści protokołu kontroli nr NP.8361.99.2024 z 14 maja 2024 r. - karta nr 8 jednoznacznie wynika, że Przedsiębiorca w momencie wszczęcia kontroli wprowadzał do obrotu paliwa stałe przeznaczone do użycia w gospodarstwach domowych lub instalacjach spalania o nominalnej mocy cieplnej poniżej 1 MW. W toku czynności kontrolnych ustalono, że Strona w momencie wprowadzania do obrotu ww. paliwa nie wystawiała świadectw jakości paliw stałych. W związku z poczynionymi ustaleniami pobrano oświadczenie od współnika spółki cywilnej, który wskazał, że przy zakupie paliwa przekazywano nabywającym paliwo stałe kopię świadectwa jakości otrzymane od dostawcy- oświadczenie stanowi załącznik akt kontroli.

Podlaski WIIH na podstawie zebranego materiału dowodowego ustalił, że Strona nie realizowała ciężącego na niej ustawowych obowiązków wystawiania świadectw jakości paliw stałych w momencie wprowadzania ich do obrotu i przekazywania ich kopii poświadczonych

za zgodność z oryginałem. Zgodnie z brzmieniem przepisów art. 35a pkt 9 lit. a i c ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, powyższe ustalenie stanowi wystarczającą przesłankę do nałożenia na przedsiębiorcę kary pieniężnej. Ustawodawca użył sformułowania „karze pieniężnej podlega przedsiębiorca wprowadzający do obrotu paliwo stałe, który wbrew obowiązkowi nie wystawia świadectwa jakości albo nie przekazuje kopii świadectwa jakości podmiotowi, który nabywa paliwo stałe”, zatem organ działa w ramach decyzji związanej. Ustalając wysokość kary organ pierwszej instancji uwzględnił art. 35c ust. 5 ustawy o systemie, zgodnie z którym wysokość wymierzanej kary pieniężnej wynosi:

- 1) od 10.000 zł do 25.000 zł w przypadku, gdy wartość wprowadzanego do obrotu paliwa stałego nie przekracza kwoty 200.000 zł;
- 2) od 25.001 zł do 100.000 zł w przypadku, gdy wartość wprowadzanego do obrotu paliwa stałego przekracza kwotę 200.000 zł.

Za wartość paliw stałych wprowadzanych do obrotu w dniu rozpoczęcia kontroli organ pierwszej instancji przyjął ustaloną w toku kontroli wartość paliw wprowadzonych do obrotu w dniu kontroli. Wartość paliw wprowadzanych do obrotu w momencie wszczęcia kontroli przekraczała kwotę 200.000,00 zł. Podlaski WIIH wymierzając stronie administracyjną karę pieniężną uwzględnił także przesłanki, o których mowa w art. 35d ust. 4 ustawy o systemie, czyli dotychczasową działalność przedsiębiorcy, tj. że strona nie była uprzednio karana z tytułu naruszenia przepisów ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Ponadto organ pierwszej instancji uwzględnił przekazaną przez Stronę informację o wartości paliw stałych wprowadzonych do obrotu w 2023 r. poprzedzającym rok kontroli. Podlaski WIIH wymierzył stronie administracyjną karę pieniężną w wysokości 25.100,00 zł, która mieści się w dolnej granicy przewidzianej w art. 35c ust. 5 pkt 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw.

Prezes UOKiK wyjaśnia, że wymagania jakościowe dla paliw stałych wprowadzono ze względu na ochrona środowiska, wpływ na zdrowie ludzi oraz interesy konsumentów. Przepis art. 6c ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw chroni prawo konsumenta do uzyskania rzetelnej i zgodnej ze stanem faktycznym informacji o jakości i właściwościach użytkowych kupowanego paliwa stałego. Jak stanowi art. 6c ust. 1 ustawy o systemie: *„Przedsiębiorca w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a i b, wystawia dokument potwierdzający spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2, zwany dalej „świadectwem jakości”.* Zgodnie z ust. 2: *„Kopia świadectwa jakości poświadczona za zgodność z oryginałem przez przedsiębiorcę wprowadzającego do obrotu paliwo stałe jest przekazywana każdemu podmiotowi, który nabywa paliwo stałe.”.*

Świadectwa jakości, wystawione w późniejszym terminie nie mogą stanowić potwierdzenia wykonania obowiązku, o którym mowa w art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, ponieważ ustawodawca określił moment wykonania tego obowiązku. Nie jest również możliwe usunięcie skutków naruszenia obowiązku z art. 6c ust. 1 ustawy o systemie, gdyż przepis ten chroni prawo nabywcy do uzyskania rzetelnej i zgodnej ze stanem faktycznym informacji o cechach użytkowych nabywanego paliwa stałego. Świadectwo jakości ma umożliwić porównanie walorów użytkowych dostępnych na rynku rodzajów węgla kamiennego. Z powyższych względów informacje te nabywca powinien otrzymać w momencie nabycia paliwa stałego, tj. w momencie, w którym przedsiębiorca wprowadza do obrotu paliwo stałe w rozumieniu przepisów ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Na gruncie tej sprawy, wystawienie świadectw jakości i przekazanie ich potwierdzonych za zgodność z oryginałem kopii powinno nastąpić

w momencie wystawienia faktury VAT dokumentującej sprzedaż paliwa stałego. Obowiązek wystawienia świadectwa jakości paliw stałych w myśl art. 6c ust. 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw realizuje się dla każdej transakcji niezależnie od masy wprowadzanego do obrotu paliwa stałego.

Strona w odwołaniu zarzuca organowi I instancji błędną wykładnię - polegającą na niezastosowaniu art. 189f § 1 pkt 1 Kpa i uznanie przez organ, że nie zachodzą w przedmiotowej sprawie przesłanki zastosowania tego przepisu, podczas gdy waga naruszenia obowiązku ujętego w art. 6c ust. 1 i ust. 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw - wbrew twierdzeniom organu pierwszej instancji - jest znikoma. Zgodnie z twierdzeniem Strony klientom Spółki przekazywano świadectwo jakości pozyskane bezpośrednio od sprzedawcy tego paliwa, wg Spółki, zawierające wszelkie niezbędne dane, co do jakości nabytego paliwa, a więc dane najważniejsze z punktu widzenia nabywcy. Ponadto Strona postępowania niezwłocznie po powzięciu informacji, że jej praktyka jest błędna zaprzestała dalszego naruszania przedmiotowego obowiązku oraz wystawiła wszystkie dotychczasowe świadectwa dotychczasowym klientom.

Prezes UOKiK stoi na stanowisku, że powyższe zarzuty są bezpodstawne.

Zdaniem Prezesa UOKiK w tej sprawie ziszcza się przesłanka do zastosowania sankcji z art. 35a pkt 9 lit. a i c ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, bowiem w materiale dowodowym wskazano, że Spółka będąc przedsiębiorcą wprowadzającym do obrotu paliwa stałe, w momencie ich wprowadzania do obrotu, wbrew obowiązkowi, nie wystawiała świadectw jakości.

Odnosząc się do zarzutu Strony, iż nie rozważono możliwości zastosowania odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu, o której mowa w art. 189f § 1 pkt 1 Kpa, Prezes UOKiK wyjaśnia, że jej zastosowanie wymaga łącznego spełnienia dwóch przesłanek tj., że: waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa.

Z materiału dowodowego zgromadzonego w tej sprawie niewątpliwie wynika, że Spółka w skutek przeprowadzenia kontroli w 2024 r. zaprzestała naruszania prawa. Jednakże do czasu kontroli przekazywała klientom świadectwa jakości otrzymane od dostawców. Dopiero w wyniku kontroli Podlaskiego WIIH rozpoczęła ich wystawianie, archiwizowanie i przekazywanie ich potwierdzonych za zgodność z oryginałem kopii nabywcom. Spółka działalność gospodarczą w zakresie paliw stałych prowadzi od 2012 r.

Przeprowadzając ponownie postępowanie Prezes UOKiK stwierdził, że w ustalonym stanie faktycznym sprawy brak jest podstaw do uznania, że nie wystawianie przez Stronę świadectw jakości i przekazywanie w to miejsce dokumentów otrzymanych od dostawców stanowi znikome naruszenie prawa uzasadniające odstąpienie od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej. Znajdujące się w aktach sprawy dokumenty w postaci dostarczonych przez dostawców świadectw jakości, których kopie Strona przekazywała swoim klientom nie mogą być uznane za wypełnienie ciężącego na niej obowiązku wynikającego z art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Jak wyjaśnił Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w uzasadnieniu wyroku - wydanego w innej sprawie z zakresu przestrzegania przepisów ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw - „zgodnie z art. 6d świadectwo jakości zawiera:

- 1) oznaczenie przedsiębiorcy wystawiającego świadectwo jakości, jego siedziby i adresu;
- 2) numer identyfikacji podatkowej (NIP) przedsiębiorcy wystawiającego świadectwo jakości oraz numer identyfikacyjny w krajowym rejestrze urzędowym podmiotów gospodarki

narodowej (REGON), jeżeli został nadany, albo numer identyfikacyjny w odpowiednim rejestrze państwa obcego;

- 3) indywidualny numer świadectwa jakości;
- 4) określenie rodzaju paliwa stałego, dla którego jest wystawiane świadectwo jakości;
- 5) wskazanie systemu certyfikacji lub innego dokumentu stanowiącego podstawę do uznania, że określony rodzaj paliwa stałego dla którego jest wystawiane świadectwo jakości, spełnia wymagania jakościowe określone w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2;
- 6) wskazanie wartości parametrów paliwa stałego, dla którego jest wystawiane świadectwo jakości, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2;
- 7) informację o wymaganiach jakościowych dla paliwa stałego, dla którego jest wystawiane świadectwo jakości, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2;
- 8) oświadczenie przedsiębiorcy wystawiającego świadectwo jakości, że paliwo stałe, dla którego jest wystawiane to świadectwo, spełnia wymagania jakościowe określone w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2;
- 9) oznaczenie miejsca i datę wystawienia świadectwa jakości;
- 10) podpis przedsiębiorcy wystawiającego świadectwo jakości albo osoby uprawnionej do jego reprezentowania.

W pierwszej kolejności należy zaznaczyć, że ustawodawca w art. 6d ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw posłużył się sformułowaniem: „świadectwo jakości zawiera”, a zatem są to elementy obligatoryjne, jakie musi posiadać każde wystawiane świadectwo jakości. Po drugie [...] z treści art. 6c ust. 1 ustawy o systemie jakości paliw wynika, że wystawienie świadectwa jakości paliw (składającego się z elementów wyszczególnionych w art. 6d tej ustawy) jest obowiązkiem przedsiębiorcy. Przepis ustawy posługuje się tu sformulowaniem „przedsiębiorca (...) wystawia”, zatem jest to kategoryczny i bezwzględny nakaz każdorazowego wystawienia świadectwa jakości zawierającego 10 obligatoryjnych elementów wymienionych w art. 6d ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw” (por. wyrok WSA w Warszawie z 17 października 2019 r., sygn. akt. VI SA/Wa 1405/19).

Organ odwoławczy stwierdził, że zamierzonym efektem wprowadzenia obowiązku wystawiania świadectw jakości ma być uporządkowanie rynku paliw stałych i umożliwienie konsumentom zakupu paliw stałych spełniających wymagania jakościowe dla paliw przeznaczonych do sektora komunalno-bytowego oraz umożliwienie kupującemu uzyskania rzetelnej i wyczerpującej informacji na temat nabywanego produktu. Z powyższych względów w sytuacji, gdy wymagane prawem świadectwa jakości paliw stałych nie były wystawiane nie można mówić, o znikomej wadze naruszenia. Odnosząc się do informacji przekazanej przez Stronę, że przy transakcji zakupu paliwa przekazywała świadectwa jakości otrzymane od dostawcy i klient znał parametry jakościowe paliwa stałego należy wskazać, że parametry paliwa stałego ulegają zmianie w zależności od transportu i jego przechowywania, tj. okresu przechowywania, miejsca składowania i warunków składowania. W szczególności należy zwrócić uwagę np. na parametry zawartość wilgoci całkowitej lub zawartość podziarna. Dlatego też to przedsiębiorca każdorazowo jest zobligowany przez prawo do wystawienia własnego świadectwa jakości, w którym parametry w nim wskazane były zgodne z rzeczywistością. Dlatego każdy przedsiębiorca wystawiający świadectwa jakości ponosi za nie odpowiedzialność. Modyfikacja lub przekazanie świadectwa jakości otrzymanego od dostawcy nie spełnia celów ustawowych. Zważywszy, że dobrem chronionym przez art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw jest

prawo nabywcy paliw stałych do uzyskania rzetelnej i wyczerpującej informacji na temat produktu, nie jest możliwe usunięcie skutków naruszenia prawa. Następcze wystawienie świadectw jakości i wysłanie ich do nabywców nie spełni również celów przyświecających wprowadzeniu do systemu prawa obowiązku wystawiania świadectw jakości, tj. uporządkowania rynku paliw stałych i umożliwienia nabywcom uzyskania wyczerpującej, rzetelnej i zgodnej ze stanem faktycznym informacji o jakości i parametrach użytkowych nabywanego paliwa stałego. Na gruncie rozpatrywanej sprawy oznacza to, że nie spełniła się przesłanka znikomej wagi naruszenia prawa. Strona zaprzestała naruszenia prawa jednakże nastąpiło ono w wyniku kontroli Podlaskiego WIIH.

Prezes UOKiK po ponownym przeprowadzeniu postępowania stwierdził, że Podlaski WIIH zgodnie z ustalonym stanem faktycznym i prawnym uznał, że w tej sprawie nie ziszczyły się łącznie przesłanki wskazane w art. 189f § 1 pkt 1 Kpa, co jest wymagane do obligatoryjnego odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu.

Organ odwoławczy przeanalizował materiał dowodowy pod kątem wystąpienia przesłanki obligatoryjnego odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu wskazanej w art. 189f § 1 pkt 2 Kpa. Prezes UOKiK stwierdził, zgodnie z ustalonym w sprawie stanem faktycznym, że Podlaski WIIH wykazał, że na Stronę za to samo zachowanie tj. niewystawienie wymaganych prawem świadectw jakości paliwa stałego, nie została uprzednio nałożona przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocną decyzją administracyjna kara pieniężna. Należy podkreślić, że legitymację do nałożenia kary pieniężnej w zakresie niewystawiania wymaganych prawem świadectw jakości, ma jedynie WIIH właściwy dla miejsca kontroli przedsiębiorcy, w tym przypadku Podlaski WIIH.

Prezes UOKiK po ponownym przeprowadzeniu postępowania stwierdził, że w tej sprawie nie zostały spełnione przesłanki uzasadniające zastosowanie instytucji, o której mowa w art. 189f § 1 Kpa, czyli obligatoryjnego odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu.

Prezes UOKiK przeprowadzając ponownie postępowanie przeanalizował materiał dowodowy w celu sprawdzenia, czy zaistniały podstawy do zastosowania fakultatywnego odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej, o którym mowa w art. 189f § 2 Kpa. Przepis ten stanowi, że w przypadkach innych niż wymienione w § 1, jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna, organ administracji publicznej, w drodze postanowienia, może wyznaczyć stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających:

- 1) usunięcie naruszenia prawa lub
- 2) powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia.

Prezes UOKiK wyjaśnia, że zgodnie z treścią art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw wystawienie świadectwa jakości winno nastąpić w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego. Skoro ustawodawca dokładnie określił moment wykonania obowiązku (wprowadzenie paliwa stałego do obrotu), to nie jest możliwe następcze wykonanie tego obowiązku. Wynika stąd, że w przypadku obowiązku, o którym mowa w art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw nie jest możliwe usunięcie skutków naruszenia prawa. Należy również rozróżnić zakresy pojęć „zaprzestanie naruszania prawa” i „usunięcie skutków naruszania prawa”. Zaprzestanie naruszania prawa w tej sprawie miałyby miejsce, gdyby strona przed wszczęciem kontroli rozpoczęła wystawianie świadectw jakości paliw stałych w momencie wprowadzania ich do

obrotu. Za zaprzestanie naruszania prawa można by uznać sytuację, gdy przedsiębiorca na skutek kontroli rozpoczyna praktykę wystawiania świadectw jakości paliw stałych w momencie ich wprowadzenia do obrotu. Prezes UOKiK po ponownym przeprowadzeniu postępowania stwierdził, że w tej sprawie nie zaistniały okoliczności, o których mowa w art. 189f § 2 Kpa. Nie spełniły się zatem przesłanki do fakultatywnego odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu, o których mowa w art. 189f § 3 Kpa.

Prezes UOKiK wyjaśnia, że sankcja wskazana w art. 35a pkt 9 lit. a i c ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw jest administracyjną karą pieniężną wymierzaną w przypadku popełnienia tzw. deliktu administracyjnego, czyli jest wymierzana na skutek zaistnienia stanu niezgodnego z prawem. Prezes UOKiK wskazuje, że z materiału dowodowego rozpatrywanej sprawy wynika, że zaistniał stan niezgodny z treścią przepisu art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Ponadto należy również wskazać, że na podstawie art. 7 ust. 7a pkt 5 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw wprowadzanie do obrotu paliw stałych dla których nie wystawiono wymaganego świadectwa jakości jest zakazane.

W związku ze zgłaszaną przez Stronę sytuacją, że nałożona kara pieniężna bardzo utrudni funkcjonowanie firmy oraz złożonym wnioskiem Strony o zastosowanie ulgi należy wskazać, że wniosek Strony jest przedwczesny oraz został złożony do niewłaściwego organu. Prezes UOKiK wskazuje, że zgodnie z art. 189k § 1 Kpa organ administracji publicznej, który nałożył administracyjną karę pieniężną (w tym przypadku Podlaski WIIH), na wniosek Strony, w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem publicznym lub ważnym interesem Strony, może udzielić ulg w wykonaniu administracyjnej kary pieniężnej przez:

- 1) odroczenie terminu wykonania administracyjnej kary pieniężnej lub rozłożenie jej na raty;
- 2) odroczenie terminu wykonania zaległej administracyjnej kary pieniężnej lub rozłożenie jej na raty;
- 3) umorzenie administracyjnej kary pieniężnej w całości lub części;
- 4) umorzenie odsetek za zwłokę w całości lub części.

Strona może złożyć wniosek o ulgę dopiero wówczas, gdy decyzja o nałożeniu kary pieniężnej stanie się ostateczna. Strona powinna złożyć wniosek do właściwego organu w tym przypadku do Podlaskiego WIIH.

Podsumowując, w ocenie Prezesa UOKiK, okoliczności wskazane w treści odwołania Strony, nie stanowią przesłanek do stwierdzenia nieważności lub uchylecia zaskarżonej decyzji Podlaskiego WIIH z nr NP.9.2024 z 16 lipca 2024. sygn. NP. 8361.99.2024.

W związku z powyższym, wymierzoną administracyjną karę pieniężną należy wpłacić na rachunek Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Białymstoku, którego numer wskazano w zaskarżonej decyzji Podlaskiego WIIH, w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stała się ostateczna.

Zważywszy na przedstawione okoliczności należało postanowić, jak w sentencji. Decyzja niniejsza jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę

- należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od Strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
    - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
    - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
    - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
    - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
  3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, Strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowo-administracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienia adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.

Podstawa prawna pouczenia

art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1, ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2024 r. poz. 935); § 2 ust. 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami (Dz. U. z 2021 r. poz. 535).

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

Otrzymują:

- 1) [xxxxxxx]
- 2) Podlaski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej